

Rozhovory se životem

39

OBSAH

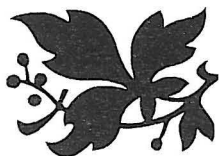
1. Josef z Nazaretu-----	5
2. Pomoc a důvěra-----	7
3. Co myslím, to jsem-----	9
4. Julča - rozhovor s nevědomou duší-----	12
5. Strach-----	18
6. Alergie-----	21
7. Magická síla zvířat-----	23
8. Náboženská jednota-----	26
9. Sokrates-----	28

Texty mohou být šířeny za podmínky, že toto se bude dít v nezměněné
a nezkrácené verzi zdarma a bude uveden zdroj
www.rozhovorysezivotem.cz

Když učiníš svému bližnímu jen nejmenší zlo, pokládej to za velké zlo, když mu uděláš něco dobrého, pokládej to za bezvýznamné, ale malé dobro, které ti učiní někdo jiný, pokládej za velké.

Talmud

Úkazy pro Zemi důležitých kosmických událostí současné doby jsou stále častější a přecházejí „z vlažné do horké existenční fáze“ života a dění na vaší planetě.

Nepřicházím k vám jako prorok času, který vás očekává. Ale každá vývojová epocha Země potřebuje, stejně jako před více než dvěma tisíci léty při Kristově inkarnaci na Zemi, dobu přípravy. Proto mně byl Kristem svěřen úkol, pomáhat vám, silít vás, chránit, probouzet ve vás poznání vaší pravé životní podstaty, úkolů, vést vás na cestu, která vám zaručuje pomoc a ochranu v době současné i budoucí.

Současná doba je dobou zesíleného boje mezi světlem a tmou, mezi dobrem a zlem. Lidstvo, které je přesvědčeno o své kosmické nadřazenosti, ačkoliv planeta Země, patří k jedné z nejnižší vyvinutých planet kosmu, podléhá v rostoucí míře stále více nadvládě negativních mocí. Jste schopni vnímat jen vnější působení jejich machinací, vnitřní strukturu Satanových plánů se Zemí, neznáte.

Pro většinu lidí je rozhodující jen rozumové myšlení. Vše co stojí nad ním, zůstává pro ně pouhou fantazií. Přesvědčení, že člověk je schopen vše tvořit a ovládat bez pomoci rozumu nadřazené vyšší síly a moci, neuvědomují si, že jsou pouhým nástrojem, hračkou nedobrých sil, jejichž cílem je jejich zánik. Dohánějí člověka k fanatismu, který spoutává jeho myšlení slepotou vůči pravé životní realitě a jejímu cíli.

Zemi chybí láska, vzájemné porozumění, pomoc a pocit sounáležitosti se všemi životy celé planety, na níž stále častěji dochází ke sporům a válkám.

Nehovořte o „spravedlivých válkách“. Satan se svými pomocníky stojí na obou stranách. Mnoho je vám zamlčováno, mnoho nevíte. Jdete událostem vstříc, na které dnes vůbec nemyslíte a nejste si je schopni ani představit.

Upozorňování na budoucí události, jimž jde Země vstříc, není, jak se mnozí domnívají, vzbuzování strachu v člověku, ale snaha ukázat mu

zavčas cestu k pomoci a ochraně, proti níž jsou všechny negativní útoky bezmocné. Nedobré fluidální síly mohou ovládat jen toho, kdo myslí a jedná jako ony samy. Učte se získat plnou důvěru v pomoc, ochranu a sílu svého Tvůrce, snažte se, aby váš denní život odpovídal požadavkům Jeho zákonů, především lásky, vzájemné pomoci a porozumění.

Hledejte cestu k získání plné důvěry v existenci světa nejen hmotného, ale i nadhmotného. Cestu důvěry v Toho, který světy nejen stvořil ale i udržuje, důvěry v Jeho ochranu a vedení. Učiňte základním měřítkem svého života slova:

„Cokoliv jste učinili jednomu z mých bratří, mně jste učinili.“

Matouš 25. 40.

Jakmile najdeme Boha, nacházíme sebe sama!

Pomoc a důvěra

Každý z nás vlastní, i když sebevíce nařiká na tíhu života a jeho nároků, velký dar jehož si není vždy vědom nebo ho přijímá jako samozřejmost: domov, přátele, dostatek jídla a možnost žít. Srovnáváme-li svůj život s životem mnoha národů Země, jejichž obyvatelé umírají hlady, trpí válkami a nemocemi na jejichž zdolání jim chybí prostředky a možnosti, musíme být vděční za svůj denní život se všemi jeho starostmi a ne vždy lehkými úkoly.

Jednotlivé lidské životy mají rozdílnou úroveň, kterou je nutno přijímat s pokorou, bez závisti a obviňování Boha z nespravedlnosti, protože její hodnoty jste si volili sami. Jsou následkem vašich minulých a současných skutků, které musí být odčiněny nebo odměněny. Každá nedobrá myšlenka, slovo a skutek jsou zachycovány vaší životní kronikou tak dlouho, pokud nejsou vyrovnány stejnými těžkostmi, jaké jste vyvolávali u ostatních.

Žijete v Zemi zákonité polarity. Při každém životním boji a neúspěchu je nutné vyvažovat bolesti a ztráty dary a zisky, které je provázejí. Nelze jen naříkat a obviňovat, ale i děkovat. Vše nedobré je provázeno i dobrem, pro které zůstáváte více než často slepí a přijímáte je bez přemýšlení jako samozřejmost. Většina starších lidí, kteří prošli životními těžkostmi, jsou za ně vděční, protože jim byly školou, která je vedla k morálnímu růstu, formovala jejich vztah k ostatním spolužijícím a k přemýšlení o pravé podstatě a smyslu života, o jeho vzniku a úkolu.

Pozemský život je ve srovnání s pravým životem člověka, životem věčným, nepatrnou kapkou rosy v oceánu věčnosti. I když je sebe těžší, nikdy nepřesahuje vaše síly, které jsou schopny unést jeho tíhu.

Tvrdou cestou životních bojů nejdete sami. Před inkarnací dává Tvůrce každému svému stvoření na cestu pozemským životem pomocníky a ochránce, kteří ho chrání, varují a stojí mu inspirativně po boku při důležitých rozhodnutích a životních problémech. Nakolik je člověk schopen jejich pomoc, ochranu a radu přijímat, rozhoduje jen on sám. Těm, kteří blokují své Vyšší Já nedůvěrou, nesprávným jednáním a myšlením, nemohou tuto pomoc přijímat v plném rozsahu, protože se jí uzavírají.

Mnozí lidé odmítají vyšší pomoc jako fantazii, jiní si ji uvědomují až v okamžicích života, kdy lidská moudrost a schopnosti dosáhly vrcholu svých možností a pomoc, kterou dostali, nebyla lidskými slovy a rozumovými úvahami vysvětlitelná.

Mnozí odmítají existenci vyšších průvodců protože jsou si vědomi, že nemluví, nemyslí a nejednají správně. Vlastní svědomí jím připravuje výčitky, které vědomě přehlušují tvrzením, že ještě nikdy žádného duchovního pomocníka neviděli a ani v Bibli důkazy o jejich existenci nenašli.

V Bibli je často hovořeno o pomoci, ochraně a vedení vyšších pomocníků. Uvedu jen pár příkladů:

Žalm 91.11:

„On svým andělům vydal o tobě příkaz, aby tě chránili na všech tvých cestách“

Hebr. 1.14:

„Nejsou všichni andělé boží pomocníci, kteří jsou vysláni všem pomáhat, aby dosáhli toho, co si přinesli jako úkol?“

Lukáš 4.9-11:

„Šábel přivedl Ježíše na vrcholek chrámu v Jeruzalémě a řekl mu: Jsi-li syn Boží, vrhni se odtud dolů. Vždyť je psáno, že andělům svým dal Bůh příkaz, aby tě ochránili!“

V těžkých životních okamžicích nechte růst ve svém nitru slova:

„Člověk získá mír a harmonii teprve tehdy, až dosáhne důvěry v moji pomoc, lásku a milosrdenství, které mu přináším.

Každý, kdo nalezne cestu ke mně, nemá se čeho bát. Zůstává pod mojí ochranou a slibuji mu pomoc v jeho životních bojích a v přicházejících těžkých dnech přeměny Země.“

Kristovo poselství lidstvu, předané v roce 1925 Marií Faustynou.

„Kdo z vás věří těmto slovům bez pochybností, kdo se snaží pročišťováním svých myšlenek, slov, jednání a s důvěrou v Kristova slova žít i v nejtěžších dobách svého života jistotou v příslibenou pomoc, otvírá jí své nitro a prožívá to, co často nazýváme zázraky. Bolest, radost a úspěch života, vše leží jen v nás samých a v naší důvěře v Toho, kdo nám přináší ochranu a pomoc!“

Co myslím, to jsem!

Forma a hodnoty lidského myšlení mají velkou sílu a vliv nejen na vývoj charakteru a osobnosti člověka samotného, ale i na jeho životní prostředí, do něhož vyzařují. U lidí, kteří neznají a neprovádějí myšlenkovou kontrolu, vzbuzuje cizí nesprávné myšlení analogické reakce a poškozuje jejich duši. Největší škody však způsobuje u toho, kdo je vysílá.

Nedostatečně kontrolované myšlení je projevem vůle, která se snaží ovlivňovat vůli spolužijících sugescí, zaměřenou na dosažení určitého cíle a snahou ovládat myšlení a jednání ostatních.

Jestliže se lidé setkávají v harmonii, jsou obě strany ochotny přizpůsobit se vůli, představám a úvahám svého partnera, což však neznamená potlačovat mínění vlastní nebo podlézat za účelem osobních zisků vůli a úvahám cizím.

Snadnější než sugesce, přenos myšlenek na člověka, který není vždy připraven cizí myšlenky přijímat a často se jim brání, je autosugesce. Pozitivní autosugesce je důležitým exponentem ve snaze o morální růst sebe sama, o schopnost kontrolovat a oprošťovat se od vlivu inspirovaných cizích negativních myšlenek. To je však možné jen tehdy, je-li člověk schopen rozeznat, uvědomit si a přiznat pravé hodnoty svého myšlení s předsevzetím pracovat na jejich zušlechťování.

Negativní autosugesce škodí duši, zdraví a celkovému průběhu lidského života a jeho prostředí.

Myšlenky člověka by měly být pomocí myšlenkové kontroly zaměřeny vždy pozitivně nejen na problémy a pokrok materiální, ale i na růst života vnitřního a na sílu ducha, zvláště v dobách životních bojů, například při onemocnění. Mnozí však s vírou v existenci ducha, který není viditelný a hmatatelný, ale v každém životním okamžiku vnímatelný, bojují.

Růstem lidské inteligence a poznáváním obou složek dochází každý člověk jednou k poznání, že nade vším stvořením a nad životními projevy celého univerza stojí síla, jejíž existenci nelze hmotným myšlením, které vede k pochybnostem a nevěře, vnímat. Uvádím jako příklad slova světově uznávaných vědců: *Alberta Einsteina* a nuk-

leárního fyzika *Maxe Plancka*, kteří došli po nesčetných studiích a celoživotní vědecké práci k přesvědčivým poznatkům o existenci a prioritě ducha nad materií:

Max Planck:

„Hmota vzniká působením síly, která přivádí nesčetné atomové částičky k vibraci a stmeluje je v nepatrný „sluneční systém“ světa, v atomy. Protože však i výše vyvinuté životy vesmíru nebyly doposud kreativní, abstraktní sílu, která nejen vše tvoří, ale i udržuje na životě a vnitřním růstu schopny získat, došly k přesvědčení, že musí existovat vesmírné inteligenci a hmotě nadřazená síla, síla ducha. Duch je reálnou podstatou veškeré materie, tvůrce všeho a všech. Jmenuji ho tak, jako doposud všechny kultury světa, Bůh.“

Albert Einstein:

„Podstatným faktorem mého života byla víra a intuice. Byly pro mne cestou ke kosmickému vědění, čtvrtou dimenzí mého života. Pomocí spojení se svými duchovními průvodci získávám všechnu svoji sílu.“

Kdo věří v sílu ducha, energii nescíslněkrát větší než je síla atomová, je ji schopen využívat při řešení všech svých životních problémů a těžkostí.

Jestliže je člověk například zeslaben nemocí a pozemská, lékařská věda mu není schopna ztracenou sílu a zdraví nahradit a vrátit, je rozhodujícím faktorem síla a směr jeho myšlenek, důvěra ve hmotě nadřazenou energii ducha a vůle překonat procházející onemocnění. Jejím působením dochází mnohdy k „zázrakům“, nad kterými mnohý lékař žasne.

„Energii, nelze získat z ničeho, nelze ji zničit nebo ztratit, pouze přeměnit z jedné nebo více forem do formy jiné.“ (Fyzikální zákon).

Naše myšlenky jsou energií, o jejíž síle nemáme představy. Jsou-li provázeny přesvědčivou vůlí: chci být zdrav, vím, že nezemřu, musím svoji nemoc zvládnout, vedou téměř vždy k dosažení toho, co sledují. Dosažený cíl však musí odpovídat karmické zákonitosti, s níž se člověk rodí a jíž podléhá čas příchodu, ale i odchodu z pozemského života.

Jedním z nejdůležitějších požadavků je soustředěný boj proti myšlenkám strachu, které jsou člověku inspirovány negativními fluidál-

ními silami nižšího astrálu, protože strach a peníze jsou na Zemi nejsilnější zbraní při ovládnutí člověka.

Podkladem strachu bývá nejčastěji nedostatek víry ve vyšší pomoc nebo nedobré svědomí, protože i když si člověk otevřeně své chyby nepřizná, je si nesprávnosti svého myšlení a jednání vnitřně vědom, čímž trpí jeho duše.

Strach vychází i ze zesíleného egoismu provázeného závistí, žárlivostí, honbou za materiálními zisky a společenským úspěchem. Neomezuje se jen na hmotné aspekty, ale i na vlastní rodinu, děti, a milované osoby, které nepatří nám, ale Tomu, kdo je stvořil a udržuje na životě.

Základním krokem ke zvládnutí a správnému zaměřování myšlení je jeho kontrola a snaha odmítat hned ve zrodu všechny myšlenky, které nemohou přispívat k dobru a pomoci sobě nebo ostatním spolužijícím.

Držme se zpět od kritizování, pomlouvání a dominantního prosazování svého ega, o jehož pravdě jsme přesvědčeni. Každá pravda je zabarvena individualitou osobnosti, jejíž svobodné nazírání bychom měli respektovat, i když s ním nesouhlasíme.

Nevěnujme čas na kontrolu myšlenek a slov ostatních, ale na kontrolu sebe sama. Za to, co kdo myslí, mluví a dělá, je zodpovědný jen on sám. Buďme si vědomi, že nejen skutky, ale i myšlenky a slova mohou zraňovat a zabíjet. Zabíjet ne ve smyslu hmotném, ale duševním a duchovním nejen spolužijící, ale i sebe sama.

„To co myslím, to jsem“.

Kdo je Mistr a co je umělecké dílo?

Mistr je ten, kdo se dokáže zbavit nadvlády svého ega. Jeho další život je umělecké dílo.

Anthony de Mello

Rozhovor s nevědomou duší

Interakce mezi zrozením a odchodem z pozemského života, nazývaného *smrt*, vzbuzuje v člověku strach, protože nezná nebo odmítá pravdu o její pravé podstatě a smyslu.

Strach před smrtí je vzbuzován i špatným svědomím a nesprávnými náboženskými naukami o posmrtném životě duší v pekle, očistci, a podobně. To vše využívají negativní síly k mnohdy až panickým obavám před odchodem ze Země.

Smrt nedělá nikoho „*svatým*“. Svatý je jen Bůh sám. Každý člověk, žijící na Zemi, podléhá bez výjimky méně či více pozemským návykům, sklonům, nesprávným naukám a názorům, pochybnostem, sebelásce a podobným slabostem, pokud proti nim dostatečně nebojuje. Je však nositelem i pozitivních hodnot: lásky k bližním a všem životům, dobra, věrnosti, nesobeckosti a podobně. Všechny dobré i méně dobré vlastnosti přenáší si duše po smrti do nadzemí a jejich hodnoty určují sféru, v níž nadále žije.

„Jak člověk ve svém vědomí a srdci žije a myslí, takový je.“

Po přechodu z pozemské dimenze v dimenzi nadzemskou přechází duše přiměřeně svým hodnotám do nízkých, nižších nebo čistých astrálních sfér kolem Země. Mnoho duší zůstává nedostatkem víry a vědomostí lpět na pozemském životě. Zůstávají na Zemi nebo v blízkosti Země, aniž by si uvědomily, že zemřely. Existuje i mnoho do nadzemí přicházejících duší, které jsou přesvědčeny, že musí ukázat svým pozůstalým, že žijí. Mnohé se stávají pro člověka „strašidly“, ohromují ho abnormálními fyzikálními úkazy nebo obsazují jeho auru. Duše člověka, jehož materiální tělo bylo otravováno chemickými substancemi, drogami, alkoholem, a podobně, které zatěžovaly i tělo astrální, musí být uvedena do dočasného posmrtného spánku, aby byla pročištěna a posílena.

Posmrtný spánek s čekáním na pozouny posledního soudu neodpovídá pravdě. Je pouhou představou a nesprávnou naukou člověka.

Mnohé duše odmítají pomoc duchovních pomocníků, kteří je provázejí, podléhají stále více nedobrým silám nízkých astrálních

k nenávisti proti všemu a všem, kteří jim chtějí pomoci. Především k nenávisti vůči Bohu a těm, kteří na Něho věří.

Každý den bychom měli vysílat k Otci prosbu pro ubohé, bloudící, zmatené duše, které trpí nevědomostí životní pravdy a potřebují mnohdy celá století k poznání reality toho, čemu se na Zemi vysmívaly a co odmítaly. Prosbu, aby poznaly pravý úkol svého života, věčný domov, lásku, milosrdenství a pomoc svého Tvůrce při blouzení mezi světlem a tmou.

Julča si není schopna vysvětlit, proč nemá zdravé tělo tak jako ostatní děti, jejichž výsměchem trpí. Nikdo jí celý život neodpověděl na stále se vracející otázku: „Proč já, proč právě já musím tak trpět a ostatní jsou zdraví?“ Nikdo v jejím okolí jí nebyl schopen vysvětlit, že její tělesný stav je působením nedobrych příčin a přestupků proti božským zákonům v uplynulých životech. I její násilná smrt byla karmickým působením. Svůj přechod do nadzemí si Julča neuvědomuje. Je přesvědčena, že stále ještě žije na Zemi a trpí nedostatkem lásky, kterou však není schopna přijmout.

Následující rozhovor je veden pomocí média s člověkem, který duši vysvětluje pravý stav její minulé a současné existence.

„Já jsem Julča, páté ze šesti dětí naší rodiny a žiji v Admontu. Ale můj život mi nedělá radost, raději bych zemřela. Všichni moji sourozenci jsou zdraví a já mám slabé kosti. Nemohu chodit a pohybovat se. Stále musím být doma a pohybovat se mohu jen pomocí vozičku, který mi tatínek postavil. Ostatní děti si hrají a běhají, ale já jen sedím a dívám se.

Narodila jsem se v roce 1926 s měkkými kostmi. U tatínka mi bylo dobře. Kde je tatínek? Proč ke mně nepřijde?

V roce 1943 k nám přijelo auto a tatínek mne musel nechat odvézt do domova pro tělesně postižené. Jako důvod mu bylo řečeno, že moje tělesné ochrnutí ochrnuje i můj mozek.

Život v domově byl hrozný. Tam jsem začala toho, o němž mi tatínek vyprávěl a kterého lidé jmenují láskou a Bohem, nenávidět.

Mou postelí bylo trochu slámy na zemi, ale nemohla jsem ležet, vše mě bolelo a tlačilo. Musela jsem být krmena, protože sama jsem jíst nebyla schopna. Jednoho dne mne z domova odvezli, ale kam a co se

nebyla schopna. Jednoho dne mne z domova odvezli, ale kam a co se mnou dále dělo, nevím. Probudila jsem se tady, kde nemohu dýchat, všechno zde páchne, kolem dokola jen špína a nikdo se mnou nemluví. Kde je tatínek? Jsem tak sama!

Nedávno jsem zde našla i jiné osoby, stejně trpící jako já. Nikdo nám nepomohl a nikdo s námi necítí a tak jsme uzavřeli „Spolek Boha nenávidějících“ a proklínáme Ho stále více a více, že nám nepomohl a nepomáhá. Jsme tak sami! Sem a tam přišly mezi nás podivné zářící bytosti a chtěly s námi hovořit, ale to jsme odmítali.

Jak Boha nenávidím! Proč nám nepomůže? Proč nám nedá pocítit sílu, lásku, proč se nám nesnaží pomoci? Ale my od nikoho nic nechceme.

A kdo jsi ty, který tu se mnou sedí a poslouchá moje vyprávění?

Jsem živý člověk. Sedím zde se svými přáteli a chceme ti pomoci.

Pomoci? Co je to? To slovo ve mně budí podivné pocity. Celou dobu jsem neznala pláč a nyní je mi do pláče. Proč mi chcete pomoci?

Protože nejsi schopna otevřít své srdce lásce a Bohu vstříc. Vysíláme ti lásku a prosíme Boha, aby jsi poznala, že se ti snaží stále pomáhat, ale ty Jeho blízkost a pomoc nechceš. Uznáváš jen svoji pravdu, plna nespravedlivé nenávisti a trpkosti. Rozumím ti a vím, co jsi prožívala. V roce 1940 seděla vedle mně ve škole spolužačka tělesně postižená jako ty. I ona byla jednoho dne odvezena a nikdo ji již neuviděl. Až po ukončení války jsme se dozvěděli, že zemřela po smrtící injekci, tak jako mnoho dalších tělesně postižených.

Z našeho domova byli všichni odvezeni a více jsme je neviděli.

Ale nyní jsi tu s těmi, kteří ti chtějí pomoci. Uvědomila jsi si, kdo tebe a tvoje přátele sem přivedl? Tvůj duchovní průvodce.

S tím nechci nic mít. Stejně mi nepomůže. Proč jsem se narodila s měkkými kostmi, proč mi nepomohl již tehdy?

Protože to byl tvůj úkol, projít těmito těžkostmi, které jsou působením nedobrého, co jsi v minulém životě činila. Tento úkol jsi si před narozením zvolila a Bůh ti ho hodně ulehčil.

Julčo, ty si asi neuvědomuješ, že již nežiješ na Zemi. Máme rok 2003. Ty jsi zemřela již před více než padesáti léty.

Já jsem zemřela? Hloupost! Jdi, to ti nevěřím. Já přece žiji, mluvím a myslím. Někdy mi to vše připadá podivné, ale já jsem přece nezemřela.

Nezemřel tvůj duch, jen tvoje pozemské tělo. Tvůj život na Zemi byla milost boží, aby jsi mohla odčinit částečně svoje provinění, která jsi v minulých životech učinila. Po návratu do nadzemí jsi se rozhodla pro cestu, která tě oddaluje od Boha a Jeho lásky a tím se blokuješ proti Jeho pomoci. Zeptej se svého duchovního průvodce, stojí vedle tebe, jestliže mně nevěříš!

Někdo stojí vedle mě. Usmívá se na mne, je krásný, svítí... Ale to jsou všechno jenom prázdná slova. Nenávídím Boha, je nespravedlivý a dej mi s Ním pokoj! Proč byl ke mně tak nespravedlivý?

Otevři Mu svoje srdce, vždyť Ho neznáš! Otevři se lásce, kterou vyžaduješ od ostatních a sama znáš jen nenávist. Všichni zde prosíme a modlíme se, abys to dokázala a poznala pravdu.

Modlit se? Co je to? V domově kde jsem žila isme něco takového neznali. A tady, v té tmě a špíně, kde žiji? Proč bych měla prosit, modlit se, za co a pro co?

Aby ses nechala nejen ty, ale i všichni, kteří jsou tu s tebou z této tmy a špíny, která je sférou všech, kteří Boha nenávidí odvést do sféry světla a lásky. Poslouchej, co ti ty zářící bytosti kolem tebe, které ti chtějí pomoci, říkají.

Ty bytosti, o nichž mluvíš, tu jsou, ale...

Chce se mně brečet. Nech mě v klidu!

Cítíš jejich lásku a touhu pomoci ti ze tvé zatvrzelosti a mylných představ o Bohu. Otevři svoje srdce a věř na pomoc, která je ti přinášena. Doba, kdy jsi tolik trpěla, je u konce, proč se bráníš začít nový život?

A co je s těmi ostatními, kteří jsou tu se mnou?

Poslouchají to, co ti říkám a mnoho se jich již otevřelo pravdě mých slov. Jejich pomocníci je odvádějí do lepší životní sféry než je ta, kde žili doposud.

Poslouchají to, co ti říkám a mnoho se jich již otevřelo pravdě mých slov. Jejich pomocníci je odvádějí do lepší životní sféry než je ta, kde žili doposud.

Pro mě to jde všechno moc rychle. Nemohu se přece od Boha proklínajícího člověka hned proměnit ve věřícího. Jak to mám dělat?

Nech se vést svými světlými pomocníky a dojdeš k poznání pravdy, kterou jsi doposud odmítala.

Ale vysvětlí mi ještě, co se se mnou stalo po roce 1943? Jak jsem se sem dostala?

Duch a jeho obal, duše, jsou nesmrtelné. Po pozemské smrti přechází duch s pomocí duchovních pomocníků a zemřelých členů rodiny a přátel do sféry, která odpovídá stupni jeho vnitřního vývojového stavu. Ti, kteří na posmrtný život nevěří, zůstávají v domněnání, že jsou stále ještě člověkem a odmítají veškerou pomoc k probuzení ze svého omylu. Holdují svým starým chybám a slabostem.

Vzpomínáš si, kdo tě přijal po návratu do nadzemí? Tvůj duchovní průvodce, matka, otec?

Nikdo. Nikoho jsem neviděla. Jedna z těch světlých bytostí kolem mě mi říká, že jsem dostala injekci, která mě usmrtila, Protože jsem nenáviděla Boha, přešla jsem do nízké vývojové sféry.

Ale je to všechno tak divné! Má nenávisť k Bohu pomalu slábne a cítím se mnohem lépe než dříve. Volnější, radostnější. Ale stále ještě nedovedu pochopit, proč mých pět sourozenců a moji spolužáci byli zdraví a já jsem musela tolik trpět.

I tomu porozumíš a budeš vděčná za to, že jsi se mohla částečně osvobodit od své karmy. Tvůj průvodce ti všechno vysvětlí. Jdi s ním, uť se mu naslouchat a přijímej jeho slova s láskou, kterou jsi celou dobu potlačovala.

No dobře, věřím ti, zkusím to. Vždyť jsme již schopna i plakat a chci poznat Boha, který mne stvořil."

Duše Julči vystoupila z média a její místo zaujala jiná duše, Pavel.

„Já jsem Julčin dědeček. Julča byla hodné, senzitivní, po lásce toužící dítě. Zlé síly však obsadily její auru a inspirovaly jí nenávisť k Bohu.

*S pomocí vašeho rozhovoru se její vnitřní blokáda trpkosti a nená-
visti uvolnila. Budeme pečovat o to, aby ona a šedesátčtyři duší,
které ji provázejí, byly stále přístupnější lásce a naší pomoci. Děkuji
vám za pomoc a prosby k našemu společnému Otci. “*

Z předešlého vyprávění lze poznat, jak důležité je znát zákon příčiny
a působení, zákon karmy, abychom byli schopni vysvětlovat nejen
nevědoucím, ale i našim dětem co je příčinou lidského utrpení. Není
trestem Boha, ale působením skutků, které jsme jednou učinili a mu-
síme je odčinit.

Potkávejte tělesně postižené děti a dospělé s láskou, s pochopením,
ale i s radostí, že plní trpělivě svůj úkol, který je oprostí v příštím
životě od této tvrdé životní tíhy. Neodsuzujme, vždyť sami nejsme
lepší. Roznášejme porozumění, pomoc a sílu víry v našeho Tvůrce.
Tím bude ušetřeno mnoha duším dlouhé bolestné bloudění tmou
a vnitřní rozháraností po jejich návratu do domova, odkud vyšly.

*„Co vám pomohou všechny knihy a rituály?
Myslíte, že se osel stane chytřejším, žije-li
v knihovně nebo že se myš stane svatou, žije-li
v kostele?
Co potřebujeme k poznání Boha?
Najít cestu k tichu vlastního srdce a být schopni ji
nastoupit!“*

Z indických moudrostí

Strach

Vlivem rostoucích světových rozporů, provázených nebezpečím válek, klesající morální úrovní lidstva a stále častějších přírodních katastrof šíří se mezi lidmi stále více strach o budoucnost planety Země, o život rodin a vlastního života.

Strach, nejsilnější pomocník nedobrých sil, který člověk bez boje přijímá a nechává růst, oslabuje nejen jeho duši, ale i tělo, orgány a smysly. Nemoci vycházejí z disharmonie duše a strach je jedním z jejích nejsilnějších ohrožení.

Ježíš Kristus říkal svým posluchačům: „*Nebojte se! Co se vám může stát? Zabit je možné jen vaše tělo, ale duše zůstává nedotčena.*“

Právě však strach ze smrti těla má sílu ochromující celkový běh denního života lidí. Svědčí o jejich nevědomosti o posmrtném životě, který je pro těžkým proviněním nezatížené duše mnohem krásnější než život pozemský a dokazuje nedůvěru ve vyšší pomoc.

Kdo je schopen věřit, že jeho pravou existenční základnou není tělo, Země a její zákonitosti, ale existence nadzemská, že jeho Otcem je Ten, který stvořil a udržuje na životě celé universum a všechny životy, Ten, jenž provází každé své stvoření láskou, pomocí a ochranou, strach nezná.

Tato víra je však pro mnohé z nás těžko dosažitelným cílem. Podlamována mnohými nelogickými náboženskými dogmaty a často i nesprávným příkladem těch, kteří ji mají roznášet a silnit, mizí z lidských srdcí stále více, nahrazována vírou v existenční faktory rozumové a hmotné.

Víra musí být dokazována ne ceremoniemi a slovy, ale skutky, pozitivním příkladem těch, kteří ji vyžadují a důvěrou ve vyšší pomoc v dobách, kdy pozemské možnosti a pomoc dosáhly hranice svého působení. Právě v okamžicích zoufalství, bezradnosti a klesání pod tíhou hromadících se problémů, musí víra ve vyšší pomoc stoupat „*protože to, co myslím, to, na co věřím, to jsem.*“ Většina z nás však prohlašuje hned po první životní ráně nebo neúspěchu, že už na Boha a Jeho pomoc nevěří. To je důkazem, že na Něho nevěřili ani předtím.

Proč se bojíme smrti? Již od narození ví každý z nás, že si na Zem přináší, přiměřeně svému životnímu úkolu, i čas svého návratu tam.

odkud přišel. Vzpouzíme se proti smrti, která může být i velkou pomocí, například při odchodu mnohých milovaných, kterým je smrtí ušetřeno další tělesné nebo duševní utrpení. Odchod otevírá vracející se duši dimenze míru, harmonie a lásky, jimž se v současné době Země stále více vzdaluje.

Z čeho máme strach? Je to nedobré svědomí a pochybnosti o tom, zda jsme splnili předsevzatý životní úkol? Egoismus, zaměřený jen na okruh našich blízkých a pozemské zisky? Bojíme se celé generace v člověku udržované představy pekla a trestajícího Boha, očistce a zatracení? To jsou nesprávné nauky institucí, které pomocí strachu udržovaly nadvládu nad člověkem, jenž začal ztrácet důvěru v Boha jako ochránce a pomocníka a lásku k Němu nahrazoval rostoucím strachem z Jeho trestů.

Bůh, absolutní láska, není trestů schopna. Utrpení, jímž procházíme, je působením našich vlastních provinění, která musíme odčinit.

„Jsem jenom člověk a přijímám strach jako člověk“. To jsou slova mnohých, kteří doposud nepoznali, že jsou více než člověk.

Člověk je jenom dočasný hmotný obal svého pravého Já, ducha. Tělo – člověk – umožňuje duchu a jeho obalu, duši, život na hmotné planetě, aby pracoval na odstranění svých slabostí, chyb a vyrovnal vlastním utrpením a nezdarem nezdary a utrpení, která v minulých životech činil ostatním.

Strach ničí cestu člověka k Bohu, k vlastnímu osvobození a blokuje příjem Boží pomoci. Ohrožuje lidské zdraví, ale i rodinný život, poměr ke spolužijícím a přátelům, protože celkové myšlení a cítění strachem posedlého jedince je ovládáno inspiracemi nedobrych sil, pochybnostmi, nedostatkem důvěry a vnitřního světa.

Duch člověka je ještě na poměrně nízkém vývojovém stupni. Jeho uvolnění a rozpětí je blokováno mnoha nepříznivými aspekty, ke kterým patří strach, egoismus, bahno a nečistota lidských myšlenek, pocitů, slov a nedostatek lásky k ostatním životům. Jakmile si to uvědomíme a začneme proti nim bojovat, získáváme stále více důvěru ve vyšší pomoc a ochranu, a ztrácíme strach, který otupuje naše vnitřní cítění a ničí naši vnější životní schránku, tělo.

„Čeho se bojíte? Nevíte, že Ten, kdo vás stvořil, má i dostatek síly a lásky vás ochránit?“

Hledejte k Němu cestu ne slovy a ceremoniemi, ale skutky a prací na sobě samých.

Staňte se nositeli světla v temnotách strachu na životní cestě vlastní, ale i na cestách svých bližních!

*Jen sen, jen sen na této Zemi je život náš.
Jsme stíny, jsme vlnou vyzdviženi a zhasnem zas.
Prostorem, časem měříváme krůček prostý
a nevíme, že spočíváme ve věčnosti.*

J. G. Herder

Alergie

Pylová alergie.

Nejstarší zmínky o pylové alergii pocházejí ze starého Řecka, z doby 2. století po Kristu, kdy už byly známy tak zvané „senné rýmy“, alergie způsobené pylem kvetoucích pouštních tráv, přivátým do Řecka větry z arabských zemí.

Problém pylové alergie trvá až dodnes. Větry přinášejí její původce až do střední Evropy.

Pozdější poznatky o alergiích pocházejí ze středověké Itálie, kde bylo varováno před nebezpečím pelyňku pravého, který se pravděpodobně stal základním aspektem při vzniku infekční dětské obrny. Od této doby, více než 600 let, nesměly školní děti pelyněk sbírat. Komunistický režim považoval v padesátých letech minulého století toto tvrzení za nesmysl. Následkem sbírání pelyňku na školních pozemcích zemřelo na území Československé republiky šedesát dětí. Teprve poté bylo uvěřeno nebezpečností pelyňku a byl obnoven zákaz jeho sbírání školní mládeží.

K rozvoji alergií na jiné druhy pylů přispěl zejména rozvoj chemie po roce 1750 a průmyslová revoluce na začátku 19. století. To se projevilo hlavně přirození dětí se sníženou schopností ochranné reakce na větší množství pylu. Příkladem může být pampeliška, na jejíž pyl je až dodnes 18% obyvatelů větších měst alergická.

Existují různé kombinace alergií: například při používání dnešních mýdel dochází u některých germánských zemí, hlavně u Norů a Švédů, k alergiím na rozmanité vůně květin, zejména růží.

Po druhé světové válce přispělo k rozvoji alergií používání chemických prostředků proti hmyzu, například DDT. S jejich následky bojuje až dodnes celá planeta. DDT nezpůsobil choroby přímo, ale prostřednictvím potravinového řetězce nepříznivě ovlivnil život všech živočichů na této planetě.

Jednou z mála zeměpisných výjimek je Egypt, kde trpí alergiemi jen necelé 1% obyvatel. Příčinou tohoto příznivého stavu je pravděpodobně používání semen „černuchy“, používané místo kmínu jako domácí koření. Černucha se stala největší nadějí budoucí léčby alergií.

Další příznivou perspektivou léčení všech typů alergií je pobyt v jeskynních lázních. Největší kapacitu léčby, tři miliardy nemocných ročně, by mohly vykazovat především jeskynní lázně v USA. Americký jeskynní systém má rozlohu šestkrát větší než je naše republika – 319 000 km².

Náprava neutěšeného stavu naší planety bude velmi obtížná. Nejméně padesát let je zapotřebí k odstranění všech současným člověkem produkováných jedů. Velmi nepříznivou výjimku tvoří jaderný odpad. Jednotlivé radioaktivní částice potřebují k rozpadu více než stotisíc let.

V současné době je si každý z nás schopen sám pomoci správnou výživou, která ničí působení jedů v našem organismu. Pomoci si můžeme požíváním zeleniny a ovoce našeho podnebního pásma a používáním potravinových doplňků, obsahujících antioxidanty. (Přídavek k potravinám, který zabraňuje oxydaci.) Velký význam má používání mnoha bylinek v syrovém stavu, jako je například naťová petržel, brutnák, kerblík, celerová nať, obilné klíčky a podobně.

Podle Maria Treben zpracovali J. a Z. Sedláčkovi

*„Jak mohu měřit svoji vnitřní sílu?“
„Zaznamenávej, kolikrát se denně rozčílíš!“*

Anthony de Mello

Magické síly zvířat

Nejen člověk, ale i zvířata jsou obdarována instinkty a magickými silami, pro něž nemá pozemská věda doposud vysvětlení. Potlačováním a oddalováním se životní přirozenosti slábnou nejen u člověka, ale hlavně u domácích zvířat instinkty a nadhmotné vnímání stále víc a mnohé zcela mizí.

Člověk, ale i každé zvíře je samostatná životní individualita, specializovaná na osobní vnitřní a vnější život. Intenzita jejich nadhmotného vnímání je rozdílná. Zvířata již často zachránila životy milovaných, v jejichž blízkosti žijí, varováním před blížícími se katastrofami a nebezpečím.

Před měsícem zachránil ve Francii pes svého pána před utopením v Atlantiku. Nikdo z přítomných lidí nepozoroval, že Hubert M. zmizel následkem srdeční slabosti pod vodní hladinou. Jen jeho na břehu odpočívající čtyřletý labrador Gaspard poznal nebezpečnou situaci svého pána a snažil se ho zachránit. Jak se mu ho podařilo dotáhnout až na břeh, zůstává pro všech 30 přítomných svědků otázkou.

Anglický vědec, biolog Dr. Andrew Edney, dokázal četnými pokusy, že domácí zvířata, zvláště psi, ale i mnohé kočky mají vysoce vyvinutý šestý smysl. Většina z nich je schopna již nejméně 45 minut před přícházejícím nebezpečím cítit ohrožení životního prostředí nebo lidí, s nimiž žijí. Bud se na ně snaží upozornit svého pána nápadným chováním nebo hledají ve svém okolí rodinné příslušníky a lidi v blízkém okolí, aby je nepřirozeným chováním upozornili na nutnost pomoci.

Nejen psi, ale i kočky jsou schopny určitého stupně jasnozření. Kočka Godzilla z Oxfordu miluje svého pána Davida Waite a trpí jeho častými, služebními cestami. Již čtvrt hodiny před tím, než zvoní telefon, jímž se pán doma hlásí, posadí se Godzilla před aparátem a čeká. Doposud se nikdy nemýlila. Volá-li někdo cizí, zůstává lhostejně ležet na svém místě.

Při pánově návratu ví celá rodina, že už je na cestě domů. Godzilla sedí již nejméně čtvrt hodiny před jeho příchodem u domovních dveří a čeká.

Kocour Mimine se ztratil své rodině při dovolené, 400 km od domova. Po dvou letech ho našla rodina ve velmi špatném tělesném stavu, za dveřmi domova. Láskou a ošetřováním získal opět zdraví, šťasten, že je pohromadě se svými milovanými, které tak dlouho hledal.

To jsou jen zcela jednoduché příklady, ale existuje množství dalších důkazů zvířecího nadhmotného vnímání, nad nímž člověk žasne, a které není věda doposud schopna racionálními metodami vysvětlit.

Oči koček jsou například fixovány nejen na pohyb, ale jejich speciální nervové buňky jsou schopny i vnímat zvuky. Jejich uši se mohou pomocí 27 svalů postavit do všech směrů. Kočky jsou schopny vnímat zvuky až do 60 000 Hz (člověk pouze 18000 Hz) a dosah jejich čichového vnímání je dvakrát tak velký jako u člověka. I hmatový smysl jejich tlapek a kožešiny celého těla je veliký. Ale všechny tyto vlastnosti nevysvětlují schopnosti některých koček a ostatních zvířat vidět a cítit budoucí události a hrozící nebezpečí.

Dr. Edney poznal, že i člověk vnímá blížící se nebezpečí již mnohem dříve, než dojde k jeho uskutečnění, ale nevěnuje mu dostatečnou pozornost a víru. Jeho ódové vyzařování se mění, obklopující ho elektrické pole slábne, což jsou zvířata schopna i na velkou vzdálenost jasně vnímat.

To vše je nedostatečně vysvětlení a podklad k dalšímu vědeckému průzkumu, při němž je potřeba respektovat nejen tělesné, ale i jim nadřazené, nadhmotné aspekty životů, které byly doposud vědou pomíjeny.

Angličtí badatelé doporučují lidem bližší spolužití s domácími zvířaty, zvláště při srdečním onemocnění, při cukrovce nebo epilepsii, kdy jsou pro člověka nejlepším průvodcem psi. Collie, retriever, labrador, neufundlander jsou věrnými, senzitivními hlídači a pomocníky nemocného. Ale i ostatní psi mají pozoruhodné magické síly, které rostou tím více, čím láskyplnější a užší je vztah mezi člověkem a zvířetem.

Zvířata a celá příroda je stále připravena sloužit člověku i za cenu vlastních ztrát. Člověk a příroda vytvářejí, jak již bylo tak často

zdůrazňováno, nerozlučný, na sobě vzájemně závislý životní celek. Kdy si to plně uvědomíme a nebudeme v ní vidět jenom hmotnou realitu bez duše a cítění, jenom proto, že jí chybí slova? Ale i zde platí známá pravda: „Ne slova, ale skutky jsou obrazem velikosti člověka!“

Literatura: „Astrowoche“ 2003

*V oceánu se potkaly dvě ryby:
„Ty jsi starší než já, třeba mně můžeš říci, kde
najdu oceán? Celý život ho hledám a doposud
jsem ho nenašla!“
„Oceán je přece to, kde žiješ!“
„Jdi, tomu nevěřím, to je jenom voda a já
hledám oceán!“*

Anthony de Mello

Náboženská jednota

V mnoha lidských srdcích zůstává nezodpověděna otázka, kde zůstává jednota náboženských směrů. Vždyť žádný z nich si nemůže činit právo na Boha, který není dělitelný a Jeho pravda je jen jedna, jediná.

Náboženství by **měla** být cestou k cíli, ale ne cíl sám.

Hluboko v každém člověku je zakořeněno vědomí o existenci Boha a více než často neuvědomělá touha po Jeho blízkosti. Bez významu zůstává, zda se jedná o křesťana, Buddhistu nebo uctíváče slunce.

Ježíš, Buddha, Šiva byly božské manifestace, působící přiměřeně kultuře a lidskému vědomí procházejícího času. Jádrem jejich nauky byla láska ke Stvořiteli a k bližnímu. Až do dnešní doby zůstává lidstvo pro tento požadavek hluché.

Až po příchodu „Nové doby“ půjdou všechna stvoření planety Země společně jedinou cestu svému Tvůrci vstříc.

Současná náboženství pozměnila čistou božskou pravdu často z nedostatečného pochopení, z touhy po moci a nadvládě nad věřícími, ale i z chamtivosti po majetku a jiných ziscích ku svému obrazu. Z Boha, absolutní lásky, spravedlnosti a dobra, učinila trestajícího vládce, kterého člověk nepotkává s důvěrou a láskou, ale se strachem, podlézáním a pokřtectvím.

Jakmile člověk bojuje pomocí násilí a moci namísto lásky, zůstává v zajetí svých nesprávných myšlenek a představ Bohu nesmírně vzdálený.

Pro přiblížení člověka k Tvůrci nejsou zapotřebí náboženské formy, ceremonie a dogmatické nauky, ale plnění Jeho zákonů a láska ke všem životům. Práce na odstraňování přiznaných slabostí, nedobrých návyků a charakterových slabostí, důsledná kontrola myšlení, citění a slov.

Neodsuzujte nikoho, kdo jde jinou cestou než vy sami. Mnozí, kteří hledají čistým srdcem, jsou obviňováni ze sektářství a rouhání. Tento lidský návyk není nic nového. Provází člověka již celá staletí. Svaté války, násilí vůči jinak smýšlejícím, nenávisť, morální přestupky a fanatické lpění jen na vlastní pravdě. Je to cesta, kterou Bůh

vyžaduje od těch, kteří mají být nositeli Jeho lásky a učení? Vycházejí tyto skutky z Jeho vůle?

Mnoho pocitů strachu, který škodí lidskému tělu a duši, vychází z dogmatických statí náboženských nauk. Nevažte se na slova člověka! Uzavřete se do ticha svého nitra, které je templem, v němž čeká Bůh a Kristus na vaše probuzení a činite jen dobro. Rozsévejte lásku a pomoc mezi svými spolužijícími, pracujte na vlastním morálním a duchovním růstu.

Láska k Bohu není závislá na konfesích, ceremoniích a návštěvách kostelů, ale na čistotě myšlení a skutků, které mu přinášíte vstříc. Nehledejte provinilce kolem sebe, ale především sami v sobě. Učte se odpouštět, pomáhat a milovat.

To vyžaduje nejčistší náboženství kosmu, nauka Boha a Jeho poslů, kteří vás vedou vlastní vinou ztracené duchovní čistotě a věčné blaženosti vstříc.

Literatura: Silvia Wallimann: „Mit Engeln beten.“

*Atheista dělá chybu, protože popírá to,
o čem nic neví.*

*Theista dělá chybu, protože tvrdí, že ví,
ačkoliv nic neví.*

Anthony de Mello

Jednoho dne potkal muž známého filozofa Sokrata a ptal se ho:

„Sokrate, víš, co jsem se dověděl o tvém příteli?“

„To nevím.“ odpověděl mu Sokrates, „ale než začneš hovořit, nech nejprve projít svoje slova třemi síty.

*První síto je **pravda**. Máš naprostou jistotu, že to, co chceš vyprávět, je pravda?“*

„Ne, to nemám. Vlastně jsem to jen slyšel od ostatních.“

*„Druhé síto je **dobro**. Chceš mi o mém příteli vyprávět něco dobrého?“*

„Ne, právě naopak!“

„Chceš mi tedy vyprávět něco nedobrého a nevíš, zda je to pravda.

*Nech svá slova projít ještě třetím sítem, jmenuje se **užitečnost**. Může tvoje vyprávění mému příteli nebo někomu jinému pomoci?“*

„Ne, to zrovna ne!“

Sokrates uzavřel svoje otázky slovy:

„To, co mně chceš vyprávět o mém příteli, není pravdivé ani dobré a dokonce pro nikoho užitečné. Můj milý, proč o tom chceš mluvit?“